

هرکس روزه داشت و از روی فراموشی چیزی خورد یا نوشید، روزه اش را کامل کند که الله به او آب و غذا داده است.

إِذَا ابْهَرِيرَهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ رَوَيْتَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَمَوْدُنْدُ: «مَنْ تَسِيَّ وَهُوَ صَائِمٌ فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلْيَتِمَّ صَوْمَهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ»؛ «هرکس روزه داشت و از روی فراموشی چیزی خورد یا نوشید، روزه اش را کامل کند که الله به او آب و غذا داده است».

[صحيح است] [متفق عليه]

مبنای شریعت اسلامی سهولت و آسانی و تکلیف به اندازه ی توان و عدم مواخذه به سبب مواردی است که خارج از توان یا اختیار است. یکی از مصادیق آن این است که هرکس در رمضان یا اوقات دیگر روزه داشته باشد، اگر از روی فراموشی چیزی بخورد یا بنوشد یا عملی را انجام دهد که در حالت عادی سبب ابطال روزه می گردد، باید روزه اش را کامل کند و روزه اش درست می باشد. چون عملی که در فراموشی از وی سر زده، هرچند از مبطلات روزه باشد، به اختیار وی نبوده است. بنابراین آنچه روزه دار از روی فراموشی انجام دهد، خللی در روزه اش ایجاد نمی کند و اثری در آن ندارد، بلکه از جانب الله بوده و الله متعال او را آب و غذا داده است.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/4525>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

